Gaziosmanpaşa
İŞÇİ BÜLTENİ
"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır!"

İşçi Bülteni Özel Sayı No: 317 Haziran 2008 * Fiyatı: 25 YKr

Şanlı 15-16 Haziran direnişi 38. yılında işçilere yol göstermeye devam ediyor!

Sermaye iktidarı bugün son dönemlerin en büyük hak gasplarını hayata geçirmeye çalışmaktadır. Bu, işçi sınıfının kan ve can bedeli ödeyerek kazanmış olduğu hakların azgınca elimizden alındığı bir süreç haline geldi.

Öncelikle İMF reçetelerini AKP eliyle devreye sokan sermaye düzeni, özelleştirme saldırısıyla işe başladı. Zarar ediyor gerekçesiyle ülkenin yeraltı ve yer üstü zenginlikleri ve önemli işletmeler sermayeye peşkeş çekildi. Bu peşkeşin diğer önemli hedefi, işçilerin örgütlülüğünü kırabilmekti.

Saldırının diğer bir adı kölelik yasasıdır. İş kanununun sermayeye sınırsız sömürme keyfiyeti sağlamak için değiştirilmesiyle birlikte işçi sınıfının boynundaki zincirler daha da kalınlaştırıldı. Sonra SSGGS yasa tasarısı meclisten geçti. Şimdi de sırada kıdem tazminatı hakkının gaspı var.

Hayatımızı zindana çeviren bu saldırılara karşı ne yapabiliriz? Birçok arkadaşımız "elimizden ne gelir ki" diyecek... "İşçiler biraraya gelmez" diyecek... "Değiştirmek hayal" diyecek... Ama böyle değil arkadaşlar. Bunun böyle olmadığını bize tarihimiz söylüyor. İşçilerin sermayeye karşı mücadelesinde birçok büyük direniş ve zafer var. Geçmişte yaptık yine yapabiliriz. Bunun için birçok şeyin yanısıra tarihimizden öğrenmeliyiz.

15-16 Haziran işçi direnişinin yıldönümü yaklaşıyor. İşçilerin muazzam gücünden korkan bazı

patronların kaçıp ülkeyi terkettiği bu direnişi burada anımsatmak istiyoruz.

İşçi sınıfı tarihinde altın bir yaprak

İşçi ve emekçilerin kölelik düzenine karşı artan tepkisi ve mücadelesi, 1967'de bazı sendikaların Türk-İş'ten ayrılıp DİSK'i kurmasıyla sonuçlanmıştı. Çünkü Türk-İş, sınıf hareketi önünde en büyük engel haline gelmişti. İşçi sınıfı içindeki, patronların işbirlikçilerine karşı, tabanda artan arayışın ve ayrışmanın ifadesi olarak DİSK ortaya çıkmıştır. Örgütlü sınıfın gücünden korkan sermaye sınıfı ve devlet, DİSK'i kapatmakla yeni kölelik yasalarını teker teker hayata geçirmeyi ve yükselen sınıf hareketinin önünü kesmeyi hedefliyordu.

Bunun için 1970'in başında harekete geçen sermaye hükümeti saldırının yasal düzenlemesini (kılıfını) yaptı. Geçirilmek istenen yasayla DİSK devre dışı bırakılacak, DİSK'e bağlı sendikalar dağıtılacak ve Türk-İş tek yetkili konfederasyon olarak varlığını sürdürecekti. Bu yasa tasarısını ilk olarak alkışlayan hain Türk-İş bürokratları oldular. Yasa tasarısını hararetle destekleyerek, meydanın kendilerine kalacağını hesapladılar. Tabii ki yaptıkları hesap işçiler tarafından boşa düşürüldü.

15 Haziran günü DİSK'in 17 Haziran'da miting yapma planına da uymayarak harekete geçen işçiler, bir taraftan **İzmit**'ten diğer taraftan da **Kağıthane** ve **Topkapı**'dan başlayarak işi durdurup yürüyüşe geçtiler. **Auer, Arçelik, Demirdöküm, Gamak, Rabak, Otosan** ve daha birçok fabrikadan işçiler direnişe katıldı. Dahası Türk-İş'e üye işçiler de direnişe katıldı. Yüzbinleri bulan işçi seli karşısında kolluk güçleri barikat kurarak işçileri dağıtmaya çalıştılar. Fakat, fabrikalardan başlayarak yaşanan çatışmalarla işçiler barikatları yarıp ilerlemeye devam ettiler. İktidar çareyi vapur seferlerini durdurmak ve Galata köprüsünü kapatmakta buldu. Eylem 16 Haziran'da da devam ederken, Kadıköy'de polisin işçiler üzerine ateş açması sonucu 3 işçi öldürüldü.

Direniş ancak akşam saatlerinde sıkıyönetim ilan edilmesi ve ordunun müdahalesiyle kırılabildi. Fakat yine de **Otosan, Arçelik ve Demirdöküm** gibi büyük fabrikalar da içerisinde olmak üzere direniş uzun süre fabrikalarda devam etti. Bu arada yüzlerce işçi tutuklandı, davalar açıldı, 5 bin kadar işçi işten atıldı... Ama bununla birlikte direniş de başarıya ulaştı. Yasa geri çekildi. Sermaye DİSK'in kapısına kilit vurmak ve işçi sınıfına yönelik kapsamlı saldırılarını uygulamak için 12 Eylül darbesini beklemek zorunda kaldı.

İstanbul'un her iki tarafından akan bu işçi selinin birleşmesini önlemek için hükümet yetkilileri çareyi Galata ve Unkapanı köprülerini açmakta bulmuştu. Avrupa ve Anadolu yakaları arasında tur yapan vapurlar bağlanmıştı.

15-16 Haziran yol göstermeye devam ediyor!

38 yıl önce işçi kardeşlerimizin bu direnişi yürünmesi gereken yolu göstermiştir. Öyle ki, başta hayatımızı karartan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) ve kıdem tazminatı olmak üzere kapsamlı yıkım saldırılarıyla yüz yüze olduğumuz bir dönemde, yeni 15-16 Haziranlar'a ihtiyaç var. Sigortasız, düşük ücretle sendikasız çalışma gibi bir çok yönü olan kölelik düzenine son vermek ve yeni haklar kazanmak için yeni 15-16 Haziranlar yaratmaktan başka çaremiz yok. Birleşen örgütlü işçilerin önünde ne sermaye düzeninin zulmü ne de işbirlikçi ihanetçi sendika ağaları durabilir.

GOP İşçi Platformu, yeni 15-16 Haziranlar'ın inancıyla mücadeleye devam ediyor. Gelin bu mücadeleye destek verelim. Gelin asalak patronların korkularını büyütelim!

ÇIKARKEN

Yeni sayımızla tekrar merhaba. 1 Mayıs'ı geride bıraktık. 1 Mayıs öncesi tüm emekçileri bizlere "ayak takımı" diyenlere inat Taksim'i kazanmaya çağırmıştık. Öyle de oldu. Taksim'e akan binlerce işçi ve emekçi gaz bombalarına, barikatlara rağmen bulunduğu her yeri Taksim'e çevirdi. Ve zaferini ilan etti.
Şimdi sırada bu zaferi fabrikalarımıza, atölyelerimize taşımak var. Şimdi sırada elimizden çalınan haklarımızı geri kazanmak için 1 Mayıs ruhu ile mücadeleye sarılmak var. Yaz dönemi rehavetine kapılanlardan değiliz, patronlar tatil hazırlığında ama biz makinalarımızın başındayız. Bu yazı da biz kazanacağız.

1 Mayıs'ta Kazanan İşçi ve Emekçiler oldu!

Sermayenin saldırılarının her geçen gün yoğunlaştığı, önümüzdeki dönemde daha da artacağı bir süreçten geçiyoruz. Sermaye, saldırı politikalarını kolaylıkla hayata geçirebilmek için örgütsüz, dağınık, eli kolu bağlanmış bir sınıf tablosu görmek istiyor. İşçi ve emekçiler tersinden saldırıları püskürtebilmek için daha fazla örgütlenmeye, daha fazla bilinçlenmeye ve hepsinden önemlisi daha fazla özgüvene ihtiyaç duyuyorlar.

1 Mayıs'ın bu kritik önemini bilen sermaye sınıfı sürece çok yönlü bir şekilde hazırlandı. Bir yandan 1 Mayıs'ın içini boşaltarak ehlileştirmeye, sınıfsal özünden arındırmaya dönük bazı adımlar attı. 1 Mayıs'la ilgili övücü, sahiplenici açıklamalar yapıldı ve "emek ve dayanışma günü" ilan edilmesi için Bakanlar Kurulu'nda karar alındı. Diğer yandan ise işçi ve emekçileri Taksim kararlılığından vazgeçirmek için her türlü baskı ve yıldırma politikası devreye sokuldu. Katılımı düşürmek için tehditler savruldu, provokasyon teorileri devreye sokuldu. Devletin kolluk güçleri tam bir seferberlik havası içinde emekçileri Taksim'e sokmamak için hazırlık yaptılar. Herkese açtıkları Taksim'i işçilere kapatabilmek için tam anlamıyla seferberlik halinde hareket ettiler.

Ancak işçi ve emekçiler bir kez daha sermaye devletini korkularında haklı çıkartmıştır. İşçilerin mücadelesinde kendi kıyametini gören patronlar sınıfı, "ayak takımı" dediklerinin isterse neler başarabileceğini görmüştür. Direniş sayesinde hem sermaye devletinin, hem de AKP hükümetinin yüzündeki maskeler yırtılıp atılmıştır. Yırtılan sahte demokrasi ve özgürlük maskesinin altından sermayenin kanlı ve karanlık yüzü ortaya çıkmıştır.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının ve emekçilerin direnme kararlılığı kazanmıştır. Direniş kazanmıştır, işçi sınıfı kazanmıştır. Bu onurlu direniş sermaycye korku, emekçilere güven vermiştir.

Sağlık hakkımız için, kıdem tazminatı hakkımız için, elimizden alınan tüm hakları yeniden kazanmak için 1 Mayıs ruhuyla mücadele etmeliyiz. Şimdi bu güvenle, yaşamımızı köleleştirmeye çalışanlara, haklarımızı birbir elimizden almaya çalanlara karşı aynı kararlılıkta mücadeleyi sürdürmeliyiz. Şimdi sıra 2009 1 Mayıs'ına daha güçlü hazırlanma zamanıdır.

Binlerce işçi ve emekçiyle omuz omuza

Taksim direnişindeydik!

Gaziosmanpaşa İşçi Platformu olarak, sermaye devleti sözcülerinin 1 Mayıs öncesinde ortamı sabote etmeye yönelik açıklamalarına, baskı ve tehditlerine rağmen bulunduğumuz her yeri 1 Mayıs alanına çevirme perspektifi ile hareket ettik. Eylem sabahı Elmabahçesi fabrika bölgesinde İlbek direniş çadırının bulunduğu alanda erken saatlerde toplandık.

Burada "İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!" yazılı ve "GOP İşçi Derneği" imzalı pankartımızla fabrikalar içerisinde sloganlarla yürüdük ve işçileri 1 Mayıs'a çağırdık.

Daha sonra toplanma yeri olan Şişli'ye doğru harekete geçtik. Şişli Adliyesi'ne geldiğimizde dağınık duran kitleyi toparlamak ve Taksim ısrarını örgütlemek için barikat önünde pankartımızı açarak sloganlar ve ajitasyon konuşmaları ile düzenin faşist yüzünü teşhir etmeye başladık. Bu çıkışımız çok geçmeden alanda bir toparlanma sağladı ve barikat önündeki coşkuyu arttırdı.

Alandaki bu toparlanmadan rahatsız olan sermayenin kolluk güçleri üzerimize azgın bir şekilde saldırdılar. Saldırıya orada bulunan emekçilerle birlikte yanıtımız kararlı bir direniş oldu. Her saldırıdan sonra tekrar tekrar barikatın önüne dönüldü ve her dönüşte kitle sayısı daha da arttı. Devletin tüm provokasyonlarına rağmen emekçiler Taksim iradesine sahip çıktı.

Bu esnada sendika yöneticilerinin Agos Gazetesi önünde basın açıklaması yapmakla yetineceği haberi gelince, "Taksim hedefimizde engel kalmamıştır, Taksim'i istiyoruz!" diyerek işçilerin moralini tekrar arttırmaya çalıştık. Böylelikle kitlenin sayısı, yeni gelenlerle birlikte 2500 kişiyi buldu. Gaz, su, cop ve yorgunluk demeden kitle **Şişli'den Kurtuluş'a, Kurtuluş'tan Dolapdere'ye, Dolapdere'den Tarlabaşı'na** tüm barikatları zorlayarak, polisin saldırılarını saatler süren bir direniş ile boşa düşürerek, devletin tüm tehdit ve baskılarına karşı mücadeleci bir duruş sergiledi.

Binlerce emekçi sermaye devletine alanda hakettiği yanıtı verdi. Haftalar öncesinden işçileri binbir yalanla korkutmaya, 1 Mayıs'ın altını oymaya çalışanlar, cevaplarını bir kez daha Taksim barikatlarında aldılar.

GOP İşçi Platformu

Savall'den işçi arkadaşlar sesleniyor; ARTIK BİZDE VARIZ!

Merahaba dostlar;

Bültenimiz aracılığıyla siz sınıf kardeşlerimizi selamlamanın coşkusunu tekrar yaşamak bizi çok mutlu etti.

Bizler Savall Tekstil'de 500 ila 800 YTL'ye sigortasız, güvencesiz, bütün sosyal haklardan yoksun olarak günde 12 saat çalışıyoruz. Daha önce "böyle gelmiş böyle gidecek" diye düşünüyorduk. Ama İlbek Tekstil direnişine tanık olduktan sonra düşüncelerimiz değişti. Haklarımız olduğunu öğrendik. Bu hakların mücadeleyle kazanılabileceğini öğrendik. Bizden önceki işçi kuşaklarının canlarının ortaya koyarak kazandıklarını öğrendik. Savall Tekstil'de çalışan işçiler olarak haklarımız için mücadele etmeye karar verdik. Bu yolda ilk adım olarak GOP İşçi Platformu ile 1 Mayıs'a katıldık. 1 Mayıs'tan sonra ise bütün arkadaşlarımızı bilinçlendirerek topluca eylemlere katılmak için çaba harcamaya başladık.

Kısacası arkadaşlar biz artık Savall'den bilinçli işçiler olarak hiçbir şeyin imkansız olmadığını biliyoruz. Taksim'e yasaklara ve engellemelere rağmen canını ortaya koyarak çıkan işçi kardeşlerimizin güçlü olduğunu gördük. Mücadele etmeden insanca yaşayamayacağımızı gördük.

Mücadelenin sıcaklığıyla bütün dostları selamlıyoruz.

Savall'den bilinçli işçiler

Tersane işçisi artık ölmek istemiyor, patronlara ve uşaklarına karşı direniyor...

İşçi kardeşlerimizin mücadelesine omuz verelim!

Ölüm kampı Tuzla tersaneler cehenneminde iş cinayetlerinin ardı arkası kesilmiyor. Tersane patronları işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerini almayarak ucuz emek cenneti Tuzla tersaneler havzasında işçi kanıyla saltanat sürüyorlar. Geçtiğimiz günler içerisinde 8 günde 3 tersane işçisinin yaşamını yitirmesi yaşananların hangi boyutlarda olduğunu iyi anlatıyor.

Tersanelerde yaşanan işçi katliamında patronlar yalnız değil. Bir bütün olarak patronlar sınıfı ile birlikte hükümet, valilik ve medya onların yanında. Öyle ki, bir bakan işçi ölümleri normal diyebiliyor. Öyle ki, medya yalan haberler yayarak ölümlerin üstünü örtmeye çalışıyor. Öyle ki, satılmış sendika ağaları patronlara destek veriyor. Hep birlikte tezgah kurup, ölümlere karşı mücadele eden güçlere saldırıyorlar.

Ama tersane işçileri de yalnız değildir. Ülkenin dört bir yanından işçiler, onurlu sendikacılar, dernekler direnen tersane işçisinin yanında duruyorlar. Mücadelelerine destek veriyorlar. Çünkü, tersane işçisinin mücadelesi onur mücadelesidir. Tersane işçisinin mücadelesi, zincirleri kırmak için verilen bir mücadeledir. Patronlara ve uşaklarına karşı sınıfın kavgasıdır. Bu nedenle bütün işçiler bu mücadelenin safına geçip tersane işçisinin mücadelesine omuz vermelidirler.

"Sevinç Özgüner Barış, İnsan Hakları ve Demokrasi Ödülü" Tersane işçilerine ve Barış Annesi'ne verildi...

Her yıl geleneksel olarak düzenlenen 'Sevinç Özgüner Barış, İnsan Hakları ve Demokrasi Ödülü' 23 Mayıs akşamı İstanbul Tabip Odası Sevinç Özgüner Toplantı Salonu'nda düzenlenen ödül töreni ile belirlenen kurum ve kişilere verildi. Özgüner'i faşistler katletmişti...

12 Eylül 1980 darbesi öncesi Mecidiyeköy'deki evine giren faşistler tarafından katledilen Diş Hekimi Dr. Sevinç Özgüner'in anısına her yıl düzenlenen ödül töreni bu sene Barış Anneleri İnisiyatifi'nden Peyruzhan Altoğ ve tersaneler havzasında mücadele yürüten kurumlar olan Tersane İşçileri Birliği Derneği (TİB-DER) ve Limter-İş Sendikası'na verildi. Ödülün geçen yılki sahibi Hrant Dink'in eşi Rakel Dink olmuştu. Her yıl olduğu gibi bu yıl da ödülün kime verileceği İTO, TİHV, İHD, Diş Hekimleri Odası, DİSK, KESK ve TMMOB temsilcilerinden oluşan komisyon tarafından belirlendi.

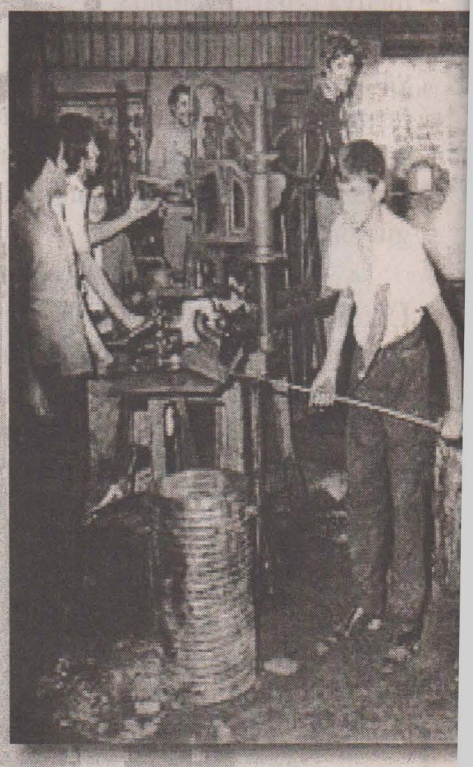
CAM İŞÇİSİ MÜCADE

Birçok sorunu içinde barındıran cam sektörü, tersane ve metal iş kolları gibi ölümcül iş kazaları ve meslek hastalıklarının yoğun yaşandığı bir sektördür. Hayatımızda büyük öneme sahip birçok araç-gerecin üretildiği bu sektörde, bir ürün üretilip kullanılabilir hale gelene kadar onlarca işçinin alınteri ve kanıyla sulanmaktadır. Evimizi aydınlatan ampülden, hastanedeki deney tüplerine, odamızdaki aynadan arabamızın camına kadar çok çeşitli kullanım alanına sahip bu ürünler çağımızın olmazsa olmazlarıdır. Bizlerin olmazsa olmazlarımızdan olan cam ürünleri bir yanda dursun biraz da bunların üretim aşamalarına değinelim.

Cam fabrikaları birçok bölümden oluşmaktadır. Bu bölümlerin herbiri insan sağlığına zarar veren çok ciddi sorunlarla dolu. Hammaddeyi harmanlama aşamasında, yoğun toz, kuvars, soda, kalsit vb. gibi tehlikeli maddelere maruz kalınarak başlayan üretim serüveni, 1500 derece ısıya sahip fırınlarda camın işlenmesi, fırınlardan çıkan camların zımparalanmasıyla oluşan cam tozlarının yutulmasıyla devam etmektedir. Daha sonra ise, camı matlaştırmak için yapılan asitleme esnasında asitin solunması ve temas edilmesi, ürüne son halini vermek için yapılan boyama vb. gibi aşamalardan geçmektedir. Camın üretim aşaması, çalışanlarda solunum yetmezliği ve akciğer kanseri başta olmak üzere bir çok akciğer hastalığı, astım, yüksek ısıdan kaynaklı aşırı sıvı kaybına bağlı olarak böbrek başta olmak üzere beyin ve kalp hastalıkları, kimyasallardan kaynaklı deri hastalıkları kesikler başta olmak üzere birçok ölümcül hastalık ve kazaların oluşmasına sebep olmaktadır.

Patronların daha fazla kâr hırsları sonucu gerekli tedbirleri almamaları, en az altı ayda bir yapmaları gereken sağlık kontrollerini yaptırmamaları bu tehlikeyi daha da artırmaktadır. Bu nedenle camda çalışan işçilerin büyük bir kısmı bahsettiğimiz bu hastalıklardan en az birine sahiptir. Binlerce cam işçisi çalışamaz haldedir. Binlercesi çok ciddi meslek hastalıklarına yakalanmış olduğu halde yaşantısını devam ettirmek için çalışmaktadır.

İş hayatını ve çalışma koşullarını düzenleyen birçok yasa ve yönetmenlik bulunmasına rağmen bugün bunların büyük bir kısmı uygulanmamaktadır. Cam sektörü ağır ve tehlikeli iş kolu statüsünde bir sektördür. Ağır iş kolu yönetmeliği gereği bu sektörde çocuk işçi çalıştırılması yasaktır, kadın işçilere özel günlerinde beş güne kadar izin verilmesi zorunludur. İşçilerin 6 aydan uzun olmamak şartıyla düzenli sağlık kontrolünden geçirilmesi zorunludur. Gerekli koruyucu malzemelerin (maske eldiven, uyarı levhaları vb.) patron tarafından sağlanması zorunludur. Günlük çalışma süresi en fazla 7,5 saat olmalıdır. Bu yönetmelik bunun gibi birçok madde içermektedir.

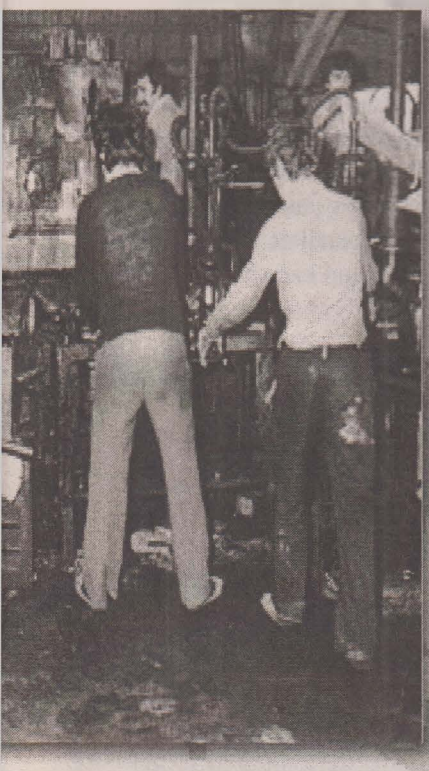

Ayrıca cam gibi ağır ve tehlikeli işkolu statüsünde olan iş kollarında "Fiili hizmet zammı" adıyla emeklilik için senede 90 iş günü fazla prim yatırılması zorunludur. İşçi sağlığı ve güvenliği açısından fazla çalışmalar yasaklanmış ve gece vardiyası çalışma saatleri azaltılmıştır. Bunlar gibi birçok yasa ve yönetmenlik olmasına rağmen patronlar tarafından bu yasa ve yönetmenlikler uygulanmamaktadır. Patronların temsilcisi hükümet ve bakanlıklar da bu yasaları çıkarmakla yetinerek uygulanması için hiçbir çaba sarf etmemektedirler.

İLEYLE KAZANACAK!

Elmabahçesi'nde bulunan Efe Cam, Dermark (Alper cam), Furkan Aydınlatma, Aytaç Aydınlatma, Step Avize, GOP avizeciler sitesindeki atölyeler ve diğer cam fabrika ve atölyelerinde çalışan işçilerin nerdeyse tamamı bu haklarından yoksun ve düşük ücrete çalışmaktadırlar. Elmabahçesi cam işçilerinin hiçbiri patronlar tarafından insan yerine konulmamaktadır. Meslek hastalığına yakalanması durumunda kapı önüne konulmaktadır.

Cam işçisi arkadaş;

Yaşanan sorunların çözümü senin elinde. Mevcut yasa ve yönetmeliklerin uygulanması senin elinde. Aynı sorunu yaşadığın işçi arkadaşınla bir araya gelerek hakların ve geleceğin için mücadele etmelisin. Eğer sen geleceğin için mücadele etmezsen patronun her geçen gün kârını daha fazla artırmak için senin hayatını daha fazla karartacak, aldığın ücreti daha da azaltacak, çalışma süreni artıracak, çalışma koşullarını her geçen gün biraz daha ağırlaştıracaktır. İşine yaramadığını düşündüğünde gözünün yaşına bakmadan seni kapı önüne koyacaktır.

Unutmayalım ki bugün Şişecam gibi fabrikalarda mevcut olan olumlu koşullar, mücadele edilerek elde edilmiştir. Bunun için işçiler önce sendikalaşmış, sonra sendikalarına da dayanarak haklarını mücadele ederek söke söke almışlardır. Bizim de bugün tutmamız gereken yol budur. Tüm cam işçilerini, bu bilinçle **GOP İşçi Platformu** çatısı altında birleşmeye ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

Eski bir cam işçisi sektördeki koşulları anlatıyor...

Cam sektörü işçiler için tam bir cehennem!

Merhaba dostlar;

Ben eski bir cam işçisiyim. Şu anda işsizim. Sizlere camda çalışırken yaşadığım bazı sorunlardan bahsetmek istiyorum. Camda asitleme bölümünde çalışıyordum. İşe ilk başladığım günler asitten kaynaklı olarak sürekli mide bulantısı yaşıyordum. Bizlere koruyucu maske vermeleri gerekirken vermiyorlardı. Eldiven vermedikleri için ellerimiz asitle temas ediyor, tahriş oluyordu. Soluduğumuz asit ciğerlerimizde rahatsızlığa sebep oluyordu. Artık bir yerden sonra ciğerlerimin ağrıması üzerine işten ayrılmak zorunda kaldım. Zaten kimse asit bölümünde birkaç aydan fazla çalışmıyordu. Patronlar da bunu bildikleri için sigortamızı yapmıyorlardı. Sürekli yapacağız diyerek oyalıyorlardı.

Bu sağlıksız koşullar yetmezmiş gibi Cumartesi de 16:00'ya kadar çalıştırıyorlardı. Buna karşılık bizlere 500 YTL'yi reva görüyorlardı.

Burada kısa süre çalıştığım halde ne denli tehlikeli olduğunu gördüm. Uzun süredir çalışan arkadaşlar birlikte çalıştıkları bir çok işçinin iş kazası sonucu sakat kaldığını ve patronların onları kapı dışarı ettiklerini anlattılar. Daha önce Efe Cam'da çalışmış bir arkadaş ise, orada çalışan bir işçinin akciğerlerinin çürüdüğünü ve çalışamaz hale geldiğini, rahatsızlığından kaynaklı sürekli bayıldığını anlattı. Dediğine göre patronu buna rağmen onu emekliye ayırmayıp işsizlik tehdidiyle çalışmaya zorluyormuş.

Arkadaşlar, bunlar gibi daha çok ciddi rahatsızlıklar var cam sektöründe. Benim iş arkadaşlarımın hepsinde de meslek hastalıkları vardı. Bende de kısa sürede solunum sıkıntısı oluştu. Anlayacağınız cam fabrikaları gerekli önlemler alınmadığı için, insanları işkenceyle yavaş yavaş öldüren ve sakat bırakan bir sektör haline gelmiş. Ben bunları gördükten sonra patronların işçilerin hayatını önemsemediklerini ve tek dertlerinin daha fazla para kazanmak olduğunu bir kez daha anladım.

Ben bu koşulların son bulmasını istiyorum. Bunun için de bütün duyarlı işçilerin birlik olmasını istiyorum.

Eski bir Dermark (Alper Cam) işçisi

SINIFTAN HABERLER...

DİRENEN İŞÇİLER KAZANACAK!

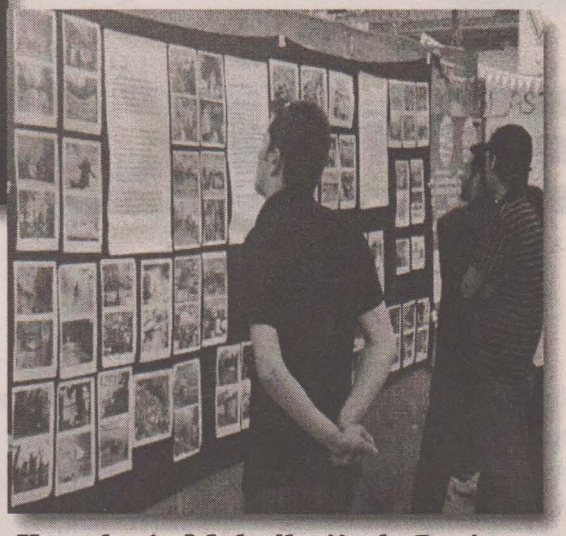
Gazi'de 15-16 Haziran etkinliği...

31 Mayıs günü GOP İşçi Platformu, Gazi Mahallesi'nde iki ayrı etkinlik düzenledi. 1970'te yaşanan şanlı 15-16 Haziran işçi direnişinin 38. yılı vesilesiyle hem sergi gösterisi hem de sinevizyon gösterimi yapıldı.

Şair Abay Lisesi önünde yapılan sergiye ilgi büyüktü. Sergide tersane, maden, TEGA, İlbek, Yörsan, Telekom, Akmercan, cam işçileri ve Novamedli kadınların grev ve direnişleri yer aldı. Yanısıra 2008 1 Mayıs gösterilerinden kareler de sergilendi.

Ardından toplu bir şekilde Heykel Parkı'na geçildi. Burada öncelikle belirlenen yere sinevizyon kuruldu. Parkta biriken ve oturan emekçiler 15-16 Haziran işçi direnişini konu alan sinevizyon gösterimine davet edildiler.

Sinevizyonda işçi ve emekçilerin sağlık haklarının gaspedildiği, "paran kadar sağlık hizmeti" anlayışının tümüyle uygulanmaya başlandığı belirtilerek, bugün işçilerin sendikalarda koşulsuz örgütlenme özgürlüğü için birleşik gücüne ihtiyaç olduğu vurgulandı. Gösteri alkışlar eşliğinde bitirildi.

Karadeniz Mahallesi'nde Resim Sergisi

GOP İşçi Platformu, 15-16 Haziran İşçi Direnişi ve 1 Mayıs 2008 konulu resim sergisini Karadeniz Mahallesi emekçilerine taşıdı. 1 Haziran günü Gazi Mahalallesi'nde işçi resimleri sergisi açan GOP İşçi Platformu, 2 Haziran günü Karadeniz Mahallesi Mehmet Akif Ersoy Parkı'nda resim sergisi açtı. Saat 18.30'da açılan sergiyi emekçiler ilgiyle karşıladı. Sergi boyunca birçok işçi ve emekçiyle sergi üzerine sohbet edildi. Serginin açıldığı alanda ayrıca stand açılarak GOP İşçi Bülteni, GOP-DER kartpostalları ve Kızıl Bayrak satışı gerçekleştirildi. Havanın kararmasıyla saat 20.30'da sergi sonlandırıldı.

4 bin işçi grevde!

DİSK'e bağlı Lastik-İş Sendikası ile lastik işverenleri arasında 2008 yılının Ocak ayında başlayan TİS görüşmeleri grev uygulamasının devreye sokulacağı son tarih olan 31 Mayıs tarihinde de anlaşmazlıkla sonuçlandı ve Lastik-İş üyeleri greve çıktılar.

Görüşmeler koptu grev başladı!

Sendika ve lastik patronları arasında başlayan görüşmeler, patronların adım atmaması nedeniyle tıkandı ve Brisa, Türk Pirelli, Goodyear'ın İzmit ve Adapazarı'ndaki fabrikalarında grev başladı.

Toplam 59 madde üzerinden sürdürülen görüşmelerde 2 bin 400 YTL olan ortalama brut ücretin yüzde 12 zamla 2.700 YTL'ye çıkartılmasını isterken, patronlar ise yüzde 4.30'luk ücret artışı teklif etti. Sendika ayrıca yüzde 12'lik ücret zammına 1 Temmuz 2008'de 6 aylık enflasyon oranı kadar zam yapılmasını, ikinci yıl 6 aylık dilimler halinde enflasyon oranı üzerine 1 puan eklenerek ücret zammı yapılmasını talep etti. Bu konuda da anlaşma sağlanamadı.

1 Mayıs etkinliği...

Küçükçekmece İşçi Platformu, Topkapı İşçi Derneği ve GOP İşçi Platformu'nun "Güvencesiz çalışmaya, gelecceksiz yaşamaya karşı, 1 Mayıs pikniği ile baharı karşılıyoruz!" şiarıyla örgütlediği 1 Mayıs pikniği 27 Nisan günü saat 13.00'te hava koşullarından kaynaklı Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde gerçekleştirildi.

Müzik, tiyatro,şiir dinletisi ve serbest kürsüden oluşan program coşkulu geçti. Etkinlikte bölgemizden İlbek işçileri de söz alarak kendilerini ifade ettiler. Etkinliğe yaklaşık 150 işçi ve emekçi katıldı.

Günlük ve haftalık çalışma süresi ne kadardır?

Çalışma süresi, işçinin çalıştığı işte geçirdiği süredir.

"İş Kanunu'na İlişkin Çalışma Süresi Yönetmenliği"ne göre işveren, işçilerin çalışma sürelerini uygun araçlarla belgelemek zorundadır. Örneğin; günlük işe giriş ve çıkışlarda kart basılması, saat belirterek defter imzalanması gibi yöntemler bunun için kullanılmaktadır.

Haftalık normal çalışma süresi en çok 45 saattir!

Taraflarca aksi kararlaştırılmamışsa haftalık kırk beş saatlik bu çalışma süresi, işyerlerinde haftanın çalışılan günlerine eşit şekilde bölünerek uygulanır. Örneğin, işyerlerinde haftanın beş günü çalışılıyorsa, kırk beş saatlik haftalık çalışma süresi beşe bölünerek günlük çalışma süresi dokuz saat olarak belirlenir.

Haftanın bir gününde işyerinde kısmen çalışılıyorsa; örneğin Cumartesi günü beş saatlik bir çalışma yapılıyorsa, bu süre haftalık kırk beş saatlik çalışma süresinden düşüldükten sonra kalan süre diğer günlere eşit olarak dağıtılır. Cumartesi günü beş saat çalışılan işyerinde, kalan kırk saat diğer beş güne dağıtılarak, günlük çalışma süresi sekiz saat olarak belirlenir.

Günlük çalışma süresi en çok ne kadardır?

Günlük çalışma süresi, fazla çalışmalar da dâhil olmak üzere "en çok 11 saat" olabilir. İşçi hangi çalışma türüne göre çalışırsa çalışsın bu süreden fazla çalıştırılamaz. Ancak tekrar hatırlatmak gerekir ki; kural haftalık çalışma süresinin haftanın çalışılan günlerine eşit olarak bölünmesidir. Yasa bazı durumlarda da işçinin, sağlık kuralları bakımından günde yedi buçuk saatten fazla çalıştırılmayacağını düzenlenmiştir. Örneğin, maden eritme ve döküm vb. işlerde çalışılan işçiler günde yedi buçuk saatten fazla çalıştırılamaz. Bunun dışında gece çalışmaları, kadın ve çocuk işçilerin çalıştırılması durumlarında çalışma saatleri açısından bazı sınırlandırmalar getirilmiştir. Bu hükümlere aykırı hareket eden patronların şikayet edilmesi halinde Bölge Çalışma Müdürlüğü tarafından idari para cezası ile cezalandırılması gerekmektedir.

Haftalık çalışma süresi azaltılabilir mi?

İş Yasası'nda düzenlenen haftalık normal çalışma süresi olan 45 saat, işçi ve patron arasında yapılacak sözleşme ile azaltılabilir. Yasada belirtilen 45 saatlik süre en üst sınırdır.

İşçi çalışmadığı halde çalışma süresinden sayılan haller nelerdir?

Aşağıda belirtilen sürelerde işçiler çalışmamış olsalar da ücret hakkı kazanırlar.

- Makinenin arızalanması ve hammadde olmaması gibi durumlar
- Emzikli kadın işçilerin bebeklerini emzirmeleri için belirlenen süreler
- Madenlerde, taş ocaklarında, su altında çalışan işçilerin asıl çalışma yerlerine gitmeleri için geçen süreler
- İşçi başka bir işyerine çalışmak için gönderildiğinde yolda ve bu nedenlerle beklemeyle geçen süreler

Ara dinlenmesi

Günlük çalışma süresinin ortalama bir zamanında, o yerin gelenekleri ve işin gereğine göre ayarlanmak üzere, işçilerin dinlenmeleri için verilen süreye "ara dinlenmesi" denir. Ara dinlenmesi, dört saat veya daha kısa süreli işlerde 15 dakika, dört saatten fazla ve yedi buçuk saate kadar işlerde yarım saat, yedi buçuk saatten fazla süreli işlerde bir saattir. Ara dinlenmesi bu sınırların altında belirlenemez. Ancak yapılacak sözleşmelerle uzatılabilir.

İşçi ara dinlenmesini tamamen serbest geçirmelidir. Bu süreyi işyeri dışında veya içinde geçirebilir. İşçi ara dinlenmesinde çalışmaya devam etmişse ara dinlenmesi verilmemiş sayılır.

Ara dinlenme çalışma süresinden sayılmaz. Bu süre için işçiye ücret ödenmez. Ancak bu süre çalışılarak geçirilmişse işçinin ücretinin ödenmesi gerekir.

Kaynak: *İşçinin el kitabı (ÇHD İzmir Şubesi)*

Bir Gizem Tekstil işçisi anlatıyor...

"İşyeri değil cezaevi!"

sizlere çalıştığım işyerinden bahsetmek istiyorum. Çalıştığım işyerini aynen cezaevine benzetiyorum. Sabah işyerine giriyoruz, akşamsa geç saatlere kadar hiç aralık vermeden çalışıyoruz. Akşam mesailerde çok kısa paydos yapıyoruz. Yemek verilmiyor, kendi cebimizden alıyoruz yiyeceğimizi.

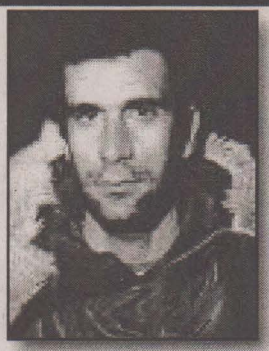
Bu de yetmiyormuş gibi, öğle yemeği dışarıdan geliyor. Ama geldiği gibi gidiyor. Çünkü çok ucuz tabldot olduğu için sağlıksız ve soğuk yemekler yemeye maruz bırakılıyoruz. Öğle paydosumuz kırk dakika, oda yetmezmiş gibi, beş dakika önceden zil çalıyor.

Ustalar işçilere zulüm ediyor. İşçileri insan yerine bile koymuyorlar. Ağır hakaretler ediyorlar. İş saatlerinde konuşmak, cep telefonu ile konuşmak, sağa, sola bakmak yasak ve özel zamanlarda izin almak çok zor, yani imkansız. Ücretlerimizi gününde Ücretlerimiz çok düşük, zam yok, işine gelirse diyorlar. Zam alamıyoruz. Yıllık izin yok. Bayram tatili yok. Resmi tatilimiz yok. Sigortamız yok. Yok, yok, yok. Kısacası kuru bir ücret alıyoruz.

Patronumuz çok gaddar, çok acımasız, kendini dev aynasında sanıyor. Önüne geleni dövüyor, azarlıyor hakkını soramıyorsun, derdini patrona açamıyorsun. Çünkü o tam bir psikopat. Oğlu faşistçe düşünceleri yayıyor, işçilere korku salıyor. Bir de patronun oğlunun yaltağı var, o da başka bir şekilde işçileri kandırıyor. Patrondan yana konuşuyor ve o asabice cevaplar veriyor işçilere.

Muhasebeden sorumlu kadın sanki patron, her şeye karışıyor, derdini kimseye anlatamıyorsun. Çünkü o da yalakalık yapıyor patrona. Anlayacağınız Gizem Tekstil tam bir cezaevi gibi. Allah Gizem Tekstil'e düşürmesin kimseyi.

Katledilişlerinin 36. yılında Denizler'i anıyoruz!

Onlar ölmediler, yok!
Ateş fitiller gibi dimdik ayakta
Barut ortasındalar.
Hayır! Hayır!
Kanla anmayacağız adınızı
Adınız bilincimize inanç,
Kavgamıza ışık olacaktır.

27 Şubat 1947'de Ankara'nın Ayaş ilçesinde doğan Deniz Gezmiş, öğretmen bir ailenin çocuğudur. Babasının mesleği nedeniyle çeşitli kentlerde ilk ve orta öğrenimini gördü. Liseyi İstanbul'da bitirdi.

1966'da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne giren Gezmiş, lise yıllarında sol düşünceyle tanıştı ve 1965'te Türkiye İşçi Partisi'nin Üsküdar İlçesine üye oldu. 30 Ocak 1968'de Hukuk Fakültesi'nde Devrimci Hukukçular Örgütünü kuran Gezmiş, 12 Haziran 1968'de İstanbul Üniversitesi'nin işgal edilmesine önderlik etti. İstanbul'a gelen 6. Filo'yu protesto eylemlerinde yer alarak önderlik eden Gezmiş, 30 Temmuz'da bu eylemlerden dolayı tutuklandı ve 20 Eylül'de serbest bırakıldı.

1969 Haziran'ında Filistin'e giderek Eylül'e kadar Filistin gerilla kamplarında kalan Gezmiş, 20 Aralık 1969'da yakalandı ve Cihan Alptekin'le birlikte 18 Eylül 1970'e kadar tutuklu kaldı. Daha sonra Sinan Cemgil ve Hüseyin İnan'la birlikte Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nu (THKO) kurdu. 4 Mart 1971'de dört ABD'li erin kaçırılması eyleminde bulunan Gezmiş, erlerin serbest bırakılmasından sonra Sivas'ın Şarkışla ilçesinin Gemerek nahiyesinde Yusuf Aslan'la birlikte yakalandı.

Yıl 1972, aylardan Mayıs. 9 Ekim 1971'de hakkında idam kararı verilen üç devrimci genç 6 Mayıs 1972'de,12 Mart cuntasının ve düzen partilerinin kararıyla bundan tam 36 yıl önce katledildiler. O ince boyunlarına geçirirken ilmeği cellât, yüzlerindeki korkuyu görmek için boşuna bakmıştı onlara. Çünkü onlar son ana kadar devrimi ve mücadeleyi damarlarında yaşayarak ölümsüzleştiler. Ölümsüzleştiler diyorum çünkü arkalarında devrimci mücadeleyi miras bıraktılar.

İdamın gerçekleşmesinden 15 yıl sonra, idam kararı alan o dönemin cumhurbaşkanı Süleyman Demirel, bir gazeteye verdiği demeçte 'idam kararı soğuk savaşın talihsiz bir olayı idi' yanıtını vermiştir. Şimdilerde ise Denizler'in idamını kötü bir hata olarak değerlendiren cuntacılar, kendilerini affettirme yoluna girmişlerdir ve kimi reformist partilerle beraber bugün yaşasalardı eğer, Denizler'in yolu parlamentoya çıkardı yalanlarıyla onları kendi kirli oyunlarına alet etmeye çalışmaktalar...

Ey teori tacirleri, ey Amerikan uşakları, ey şovenistler sanmayınız ki yaptığınız filmlerle, dizilerle onların yaşamlarının içini boşaltacak ve yanlış anlaşılmasını sağlayacaksınız. Sanmayınız ki, Denizler'in yolu meclise çıkar... Sizler söylediğiniz yalanlarla ancak kendinizi kandırabilirsiniz.

Deniz'in idam edilmeden önce **"Yaşasın Marksizm-Leninizm'in yüce ideolojisi! Yaşasın Türk ve Kürt halklarının kardeşliği! Kahrolsun Emperyalizm!"** demesinden de onların dünyaya bakış açıları anlaşılmaktadır. Denizlerin çizdiği yol devrim yolu, bıraktıkları gelenek devrimci bir mirastır. Bugün onların çizdiği devrim mücadelesi sürüyor ve sonuna kadar da sürecektir.

Ölümünün 45. yılında işçi sınıfının büyük ozanı Nazım Hikmet'i saygıyla anıyoruz.

İşçi Bülteni Özel Sayı: 317 * Fiyatı: 25 YKr * Haziran 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92